

CENA ODPOCZYNKU

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 17 lipca

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: 2 Sm 11,1-12,23; Rdz 3,1-8; 1 J 1,9.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Serce czyste stwórz we mnie, o Boże, a ducha prawego odnów we mnie!” (Ps 51,12).

Wielu ludzi rozpaczliwie poszukuje spokoju i wyciszenia. Są gotowi za nie dobrze zapłacić. W wielu miastach wynajmuje się pokoje wolne od internetu. Reguły postępowania są w nich proste — żadnego hałasu i żadnych gości. Ludzie są gotowi dobrze zapłacić, by móc posiedzieć (czy zdrzemnąć się) w ciszy. Na lotniskach wynajmuje się kapsuły do spania (zwane *jednoosobowymi kryjówkami wypoczynkowymi*) i słuchawki zmniejszające hałas. Obecnie sprzedaje się nawet kaptury i osłony, które można nałożyć na głowę i tors, by przez chwilę odpocząć w pracy.

Prawdziwy odpoczynek także ma swoją cenę. Choć doradcy i środki masowego przekazu wmawiają nam, że sami decydujemy o naszym przeznaczeniu, a odpoczynek to jedynie sprawa wyboru i planowania, to jednak jeśli rozważymy to uczciwie, uświadomimy sobie naszą niezdolność do osiągnięcia prawdziwego odpoczynku serca. Augustyn (354-430), chrześcijański teolog, trafnie podsumował to w swojej książce *Wyznania*, gdy rozważał łaskę Boga: „Stworzyłeś nas bowiem jako skierowanych ku Tobie. I niespokojne jest serce nasze, dopóki w Tobie nie spocznie”¹⁶.

W tym tygodniu przyjrzymy się krótko życiu pewnego człowieka, o którym Bóg powiedział, iż jest mężem według Jego serca. Dowiemy się, jak odkrył on cenę prawdziwego Bożego odpoczynku.

¹⁶ Augustyn, *Wyznania* 1,1, Warszawa 1992, wyd. 4, s. 27 (przyp. red.).

W ciepłe wiosenne popołudnie niespokojny król Dawid przechadzał się po tarasie swojego pałacu. Powinien był dowodzić swoim wojskiem znajdującym się po drugiej stronie Jordanu. Powinien był teraz stać na czele ludu Bożego, by pokonać Ammonitów i wreszcie zaprowadzić pokój w swoim królestwie.

To, że Dawid nie był tam, gdzie być powinien, otworzyło drzwi pokusom. Przeczytaj w 2 Sm 11,1-5 dalszy ciąg tej historii. Co się stało i jakiego wielkiego grzechu dopuścił się Dawid?

Z tarasu swojego królewskiego domu Dawid ujrzał kąpiącą się kobietę „wielkiej urody” (2 Sm 11,2). Tego popołudnia jego grzeszne skłonności wzięły górę. Dawid przespał się z Batszebą, żoną jednego z wiernych mu dowódców wojskowych. Podobnie jak to było z królami w starożytności, także Dawid sprawował nieograniczoną władzę. Wydawało mu się, że jako król nie musi przestrzegać zasad obowiązujących jego poddanych. Bolesna historia rodziny Dawida uświadamia nam, że nawet król nie stoi ponad prawem Bożym.

Prawo Boże służy naszej ochronie, będąc zabezpieczeniem przed złem. Każdy — także król — kto przekracza granice prawa Bożego, odczuje skutki tego przestępstwa we wszystkich obszarach swojego życia. Dawid sądził, że jego namiętna przygoda ujdzie mu bezkarnie, ale okazało się, że Batszeba poczęła, a jej mąż był daleko, na wojnie.

Przeczytaj 2 Sm 11,6-27. W jaki sposób Dawid usiłował ukryć swój grzech?

Tajny plan Dawida, by skłonić Uriasza do udania się do domu, spełził na niczym. Uriasz był człowiekiem szlachetnym i wiernym zasadom, więc odpowiedział Dawidowi w sposób, który zawierał ukrytą naganę dla króla:

— „Skrzynia Boża, Izrael i Juda przebywają w szałasach, mój dowódca Joab i wojownicy mojego pana obozują w otwartym polu, a ja miałbym pójść do mojego domu, jeść, pić i obcować z moją żoną?” (2 Sm 11,11).

Ostatecznie Dawid uciekł się do morderstwa popełnionego cudzymi rękami, by zatuzować swój grzech.

Trudno to pojąć, jak Dawid, który tak dużo otrzymał od Boga, mógł upaść tak nisko. Kimkolwiek jesteśmy, jakie ostrzeżenie powinniśmy wynieść z tej smutnej biblijnej historii?

W tym najciemniejszym okresie życia Dawida pojawiła się dobra nowina: *Bóg posłał swojego proroka*. Natan i Dawid dobrze się znali. Wcześniej Natan doradzał Dawidowi w sprawie planów budowy świątyni (zob. 7. rozdział 2. *Księgi Samuela*). Teraz prorok przyszedł do króla z innym zadaniem.

Jak myślisz, dlaczego Natan opowiedział przypowieść, zamiast nazwać grzech Dawida po imieniu i wprost go upokorzyć? Przeczytaj 2 Sm 12,1-14.

Natan wiedział, co powiedzieć, i powiedział to w sposób zrozumiały dla Dawida. Opowiedział więc przypowieść, która poruszyła Dawida, byłego pasterza. Wiedział, że w głębi serca Dawid ma silne poczucie sprawiedliwości i uczciwości. W pewnym sensie Natan zastawił pułapkę, a Dawid wpadł w nią, zanim zdał sobie z tego sprawę.

Gdy Dawid nieświadomie wydał wyrok śmierci na samego siebie, Natan powiedział mu:

— „Ty jesteś tym mężem” (2 Sm 12,7).

Można to było powiedzieć na różne sposoby. Można to było wykrzyczeć, można to było powiedzieć, wskazując kogoś palcem, ale można to było wyrazić także, okazując troskę i przyjaźń. Słowa Natana były zaprawione łaską. W tamtej chwili Dawid zapewne odczuł ból, jaki odczuwa Bóg, gdy jedno z Jego dzieci świadomie łamie Jego wolę. Coś stworzyło się w umyśle Dawida. Poczul, jak coś pękło w jego sercu.

Dlaczego Dawid zareagował słowami: „Zgrzeszyłem wobec Pana” (2 Sm 12,13), zamiast: Zgrzeszyłem przeciw Batszebie, czy: Jestem mordercą (zob. Ps 51,6)?

Dawid zrozumiał, że grzech, który czyni serce niespokojnym, jest przede wszystkim zniewagą Boga — Stwórcy i Odkupiciela. Grzesząc, raniemy siebie i wpływamy źle na innych. Sprowadzamy hańbę na naszą rodzinę i Kościół. Jednak ostatecznie raniemy Boga, po raz kolejny zadając Mu ból.

„Nagana proroka poruszyła sercem Dawida; obudziło się w nim sumienie; przestępstwo ukazało się w całej swej potworności. Jego dusza skłoniła się w skruszę przed Bogiem. Drżącymi wargami powiedział:

— »Zgrzeszyłem wobec Pana« (2 Sm 12,13).

Wszelkie zło wyrządzone innym wraca się od skrzywdzonego do Boga. Dawid dopuścił się potwornego grzechu zarówno wobec Uriasza, jak i Batszeby, i teraz dotkliwie to odczuł, ale nieskończenie większy był jego grzech przeciwko Bogu¹⁷.

¹⁷ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, Warszawa 2018, wyd. 2, s. 546.

Po tym, jak Dawid bezwiednie wydał wyrok na samego siebie (zob. 2 Sm 12,5-6), Natan uświadomił mu potworność jego grzechu. Serce Dawida zostało skruszone i wyznał swój grzech. Prorok Natan natychmiast go zapewnił:

— „Pan również odpuścił twój grzech” (2 Sm 12,13).

Dawid otrzymał pewność przebaczenia. Nie musiał czekać na nie. Nie musiał udowodnić, że jego skrusza jest szczerą, by doczekać się przebaczenia.

Jednak Natan, który wcześniej zapowiedział skutki grzechu Dawida w 2 Sm 12,10-12, dodał teraz, że dziecko, które urodzi Batszeba, umrze.

Co to znaczy, że Bóg odpuścił grzech Dawida? Czy po prostu wymazał zapis? Czy znaczyło to, że wszyscy nagle zapomną o tym grzechu? Zastanawiając się nad odpowiedzią na te pytania, przeczytaj 2 Sm 12,10-23.

Dawid zapewne także zastanawiał się nad tym, widząc, jak wokół niego zdarzają się kolejne nieszczęścia — śmierć jego dziecka, rozpad jego rodziny (w tym tragiczne wydarzenia spowodowane przez Amnona i Absaloma) czy zagrożenie jego własnego życia. A jednak mimo skutków jego grzechu, który dotknął niewinnych ludzi, takich jak Uriasz oraz dziecko Dawida i Batszeby, Dawid zaczął także rozumieć łaskę Bożą, dzięki której możliwe jest przebaczenie i ostateczne usunięcie skutków grzechu. W łasce Bożej znalazł też odpooczynek dla swojego udręczonego sumienia.

Czego potrzebował Dawid i za czym tęsknił? Przeczytaj Ps 51,3-8.

W 51. rozdziale *Księgi Psalmów* Dawid otworzył swoje serce i wyznał swoje grzechy. Jego wołanie o miłosierdzie zwrócone jest ku niezawodnej Bożej miłości i litości. Dawid pragnął nie tylko przebaczenia, ale także odrodzenia.

Gdy rozważamy cenę odpoczynku danego nam w Jezusie, musimy uznać, że potrzebujemy pomocy. Jako grzesznicy potrzebujemy Zbawiciela. Uznając swoje grzechy, musimy wołać do Jedyne, który może nas obmyć, oczyścić i odnowić. Gdy to czynimy, nabieramy odwagi, wiedząc, że nawet cudzołożnik, oszust i morderca — ktoś, kto celowo złamał co najmniej pięć z dziesięciorga przykazań — otrzymał obietnicę Bożego przebaczenia, gdy zrozumiał, że potrzebuje pomocy, i wołał o nią.

Jak świadomość tego, że Bóg przebaczył Dawidowi jego zbrodnię, pomaga ci uwierzyć, że i dla ciebie jest nadzieja?

Gdy Dawid wyznał swój grzech, nie usiłując go usprawiedliwić ani wybielić, zwrócił się z pewną prośbą do Boga. O co poprosił? Przeczytaj Ps 51,9-14.

Nawiązanie przez Dawida do pokropienia hyzopem odnosi się do słownictwa znanego każdemu Izraelicie, który kiedykolwiek odwiedził świątynię. Dawid nawiązuje do obrzędowego oczyszczenia opisanego w prawie Mojżeszowym (zob. Kpł 14,4), wyrażając w ten sposób uznanie dla mocy Ofiary, która w przyszłości zostanie złożona dla zgładzenia grzechów świata.

Dawid prosi także o „radość i wesele” (Ps 51,10). Czy taka prośba nie brzmi nieco zuchwale w kontekście potworności jego grzechu?

Być może następujące słowa pomogą nam lepiej zrozumieć to, o co poprosił Dawid:

— Upewnij mnie o przebaczeniu, abym znowu wszedł do świątyni, gdzie usłyszę radość i wesele tych, którzy oddają Ci cześć.

Gdy Adam i Ewa zgrzeszyli, ukryli się przed Bogiem (zob. Rdz 3,8). Dlaczego prośba Dawida po tym, jak zgrzeszył, tak bardzo różniła się od postawy naszych prarodzców? Przeczytaj Ps 51,13-14.

Dawid nie chciał utracić bezpiecznego życia w obecności Boga. Uświadomił sobie, że bez Ducha Świętego jest bezsilny. Zrozumiał, że tak jak łatwo dopuścił się grzechu z Batszebą, tak samo łatwo może znowu popaść w inny grzech. Jego pewność siebie została starta w proch.

Dawid rozumiał, że przeszłe zwycięstwa nie będą jego dokonaniem. Mógł je otrzymać wyłącznie od Boga pod warunkiem zupełnego polegania na Nim.

Zwycięskie chrześcijańskie życie nie jest naszym dziełem — jest nam dane przez Jezusa. Wiedząc to, mamy pragnąć Jego obecności, Jego Ducha oraz radości z Jego zbawienia. Musimy uznać naszą potrzebę odnowy i odrodzenia. Potrzebujemy Jego odpoczynku — Bożego dzieła odrodzenia. Odpoczynek stworzenia jest ściśle powiązany z przebaczeniem. Słynny werset: „Serce czyste stwórz we mnie, o Boże, a ducha prawego odnow we mnie!” (Ps 51,10), zawiera słownictwo nawiązujące do stworzenia. W *Starym Testamencie* tylko Bóg mógł *stwarzać* (hebr. *bara*), a ten, kto doznał odtworzenia, mógł doświadczyć także i odpoczynku.

Jeśli nie doświadczyłeś radości i wesela wynikającego z wyzwolenia od poczucia winy, co cię od tego powstrzymuje? Jeśli powstrzymuje cię poczucie winy, jak historia Dawida może pomóc ci zrobić krok naprzód?

Chyba najbardziej naturalnym naszym dążeniem po upokarzających upadkach i doświadczeniu przebaczenia jest usiłowanie wyparcia całego zdarzenia z pamięci. Wspomnienie o upadku może być bolesne.

Co Dawid pragnął uczynić ze swoim bolesnym doświadczeniem? Przeczytaj Ps 51,15-21.

Gdy cenna misa czy wazon upadają i tłuką się, zazwyczaj wzdychamy ciężko i wyrzucamy bezużyteczne kawałki. W Japonii istnieje tradycyjna sztuka zwana *kintsugi* (*złote łączenie*) polegająca na sklejanii potłuczonej ceramiki. Cenne metale, takie jak złoto i srebro, są używane do łączenia kawałków potłuczonego naczynia, co czyni je piękniejszym i wartościowszym.

Za każdym razem, gdy Bóg przebacza nam nasze grzechy i odnawia nas, coś się w nas zmienia. Cenne Boże przebaczenie skleja nasze pęknięcia, a wówczas kierują one uwagę na Jego łaskę. Stajemy się głośnikami, przez które Bóg przemawia. „Język mój z radością wysławiać będzie sprawiedliwość twoją!” (Ps 51,16). Nie usiłujemy sami się naprawić czy zmienić na lepsze (nawet stopniowo). Nasz złamany duch i skruszone serce wystarczą, by uwielbić Boga, a jednocześnie stają się światłem dla otaczającego nas świata. Nasze doświadczenie przebaczenia przyciąga innych ludzi, którzy także go potrzebują.

Jak 51. rozdział *Księgi Psalmów* wiąże się z 1 J 1,9?

---

1 J 1,9 jest niejako podsumowaniem 51. rozdziału *Księgi Psalmów*. Podobnie jak Dawid nauczył się, że „sercem skruszonym i zgnębnym nie wzgardzisz, Boże” (Ps 51,19), tak i apostoł Jan zapewnia nas, że „jeśli wyznajemy grzechy swoje, wierny jest Bóg i sprawiedliwy i odpuści nam grzechy, i oczyści nas od wszelkiej nieprawości” (1 J 1,9). Możemy trzymać Boga za Jego słowo.

Oczywiście Dawid nie był w stanie naprawić szkód spowodowanych swoim grzechem ani odwrócić złego wpływu, jaki wywarł na swoją rodzinę. Poniósł skutki swoich decyzji i czynów. A jednak wiedział, że Bóg mu przebaczył. Wiedział, że musi ufać przez wiarę, iż pewnego dnia prawdziwy Baranek Boży przyjdzie i weźmie na siebie karę za jego grzechy.

Jak możesz się nauczyć przyjmować obietnicę zawartą w 1 J 1,9? Jak powinieneś się czuć, wiedząc, że obietnica ta jest przeznaczona także dla ciebie?

DO DALSZEGO STUDIUM

„Skrucha Dawida była szczerą i głęboką. Nie usiłował usprawiedliwić swej zbrodni. Jego modlitwą nie kierowało pragnienie uniknięcia zapowiedzianego wyroku. Dawid (...) ujrzał skażenie swej duszy i brzydził się swym grzechem. Modlił się nie tylko o przebaczenie, ale i o czystość serca. (...). W obietnicach Bożych dla skruszonych grzeszników widział dowód Bożego przebaczenia i akceptacji. (...).

»Ofiarą Bogu miłą jest duch skruszony, sercem skruszonym i zgębnionym nie wzgardzisz, Boże« (Ps 51,19,20).

Choć Dawid upadł, Pan go podniósł. (...).

Dawid (...) upokorzył się i wyznał swój grzech, podczas gdy Saul odrzucał upomnienia i zatwardzał swoje serce, nie okazując skruchy.

Ten fragment życia Dawida jest (...) jedną z danych nam najbardziej przekonujących ilustracji zmagania i pokus grożących ludzkości oraz prawdziwej skruchy (...). Przez wszystkie wieki (...) tysiące dzieci Bożych, które były oszustwem przywiedzione do grzechu, (...) przypominały sobie (...) szczerą pokutę i wyznanie Dawida (...). Wówczas i one nabierały odwagi, by okazać skruchę i znów kroczyć drogą przykazań Bożych.

Każdy, kto (...) ukorzy swą duszę w wyznaniu win i skrusze, jak to uczynił Dawid, może być pewny, że jest dla niego nadzieja. (...). Bóg nigdy nie odrzuci ani jednej naprawdę żałującej za grzechy duszy¹⁸.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jak możemy znaleźć równowagę między uznaniem naszej przyrodzonej grzeszności i potrzeby przebaczenia a życiem godnym dzieci Króla Wszechświata, które otrzymały przebaczenie?

2. Dlaczego wszelki grzech jest ostatecznie grzechem przeciwko Bogu? Co to znaczy zgrzeszyć przeciwko Bogu?

3. Co możemy powiedzieć komuś, kto nie wierzy w Boga i nie może zrozumieć, dlaczego cierpią niewinni, jak Uriasz czy nowo narodzone dziecko Dawida i Batszeby? Jak możemy wyjaśnić miłość i sprawiedliwość Boga w takich sytuacjach? Jak kontekst wielkiego boju pomaga zrozumieć takie sytuacje?

4. Dlaczego w *Biblii* aż dwa całe rozdziały zostały poświęcone smutnej historii Dawida i Batszeby? Czemu służy utrwalenie tej historii na kartach *Pisma Świętego*?

5. Zastanów się nad tym, że grzech odłącza nas od Boga, jak czytamy o tym w Ps 51,13-14. Jakie jest twoje doświadczenie w tej sprawie? Jakie odczucia towarzyszyły temu doświadczeniu? Jak wyjaśniłbyś komuś, czym jest to odłączenie i dlaczego jest tak trudne do zniesienia? Dlaczego obietnica łaski jest jedynym ratunkiem dla nas?

¹⁸ Ellen G. White, *Wybrańcy Boga*, Warszawa 2018, wyd. 2, s. 549-550.